

## Høringsuttalelse fra Presteforeningen

### Innledning

Presteforeningen er opptatt av at det er krevende å holde oversikt over konsekvensene av forslagene til endringer som berører prestatjenesten i rekken av høringer som kommer. Høringene om biskopens tilsyn og om «tilhøvet mellom prestatenesta og verksemda til soknerådet» må sees i sammenheng. Samtidig er det satt i gang arbeid med revisjon av vigslingsliturgiene, som inneholder kirkens grunnleggende forståelse av prestatjenestens oppgave. Det er også varslet at det på sikt vil komme endringer ved at systemet med regulering av de vigslende tjenestene i tjenesteordninger er tenkt avvirket og tilsvarende regler plassert annet sted i kirkelig regelverk. Summen av dette skaper usikkerhet om kirkens forståelse av prestatjenesten, og av prestatjenestens oppgave og plass i kirkeorganisasjonen, samt av arbeidsgiverforhold, tilsyn og ledelse av prestene, og prestenes rolle og ledelsesmandat. Denne aktuelle høringen berører særlig konsekvensene av forslagene om å flytte biskopens andel i arbeidsgiveransvaret for prestene til stiftsdirektør. Forslagene får konsekvenser både for ledelse og tilsyn av prestene.

Kirkemøtekomiteen understreket i behandlingen av sak *KM 10/22* at «*Samvirkeprinsippet mellom valgte representanter for og blant kirkens medlemmer og representanter for tjenesten med Ord og sakrament («Embete og råd») på alle rådsnivåer, ligger fast» (merknad 24)*. Presteforeningen mener flere av forslagene i høringene fører til forskyvninger i dette forholdet, ikke minst strykningen av biskopens samordning med rådenes virksomhet, og av prestenes samordning med rådenes virksomhet i menighetsrådet, jf. høringen om regulering av styringstenesta i Den norske kyrkja og av tilhøvet mellom prestatenesta og verksemda til soknerådet. Høringsnotatet om biskopens tilsyn legger vekt på likhet mellom de fire vigslende tjenestene, men følger ikke tilstrekkelig opp at samvirket i styringstjenesten er mellom valgte representanter og representanter for “det kirkelige embetet, det vil si tjenesten med Ord og sakrament som beskrevet i CA 5.” Her mener Presteforeningen det er en uavklart spenning i Den norske

kirkes tjenestetologi, og at likhetstenkningen har fått for stort gjennomslag i ordningene som foreslås. Kateket-, diakon- og kantortjenesten er vigslende tjenester med hver sine begrunnelser, særlige ansvarsområder og kirkelige berettigelse. Tjenesten med Ord og sakrament er prestens særskilte tjeneste. Biskopene er i vår kirke prester med særlige oppgaver. Styringsmandatet i kirken for tjenesten med Ord og sakrament har vært knyttet sammen i en linje mellom biskop, prost og prest. Denne linjen blir dermed også en linje fra biskopen til det enkelte fellesråd og menighetsråd gjennom prostene og prestene som representerer tjenesten med Ord og sakrament i disse rådene. Dette mener Presteforeningen ikke sakssvarende kan defineres som tilsyn, men som styring og ledelse. Tjenestebærerne er vigslende til denne tjenesten, avgir løfter og påtar seg en forpliktelse gjennom vigslingen, og må oppfylle bestemte kompetansekrav for å inneha tjenesten. Sammenhengen mellom oppgaver, løfte, forpliktelse og kompetanse, samt sammenhengen i den kirkelige styringstjenesten, er argumenter for at biskopen som den som vigslende til tjeneste med Ord og sakrament, også leder. I omtalen av samvirkeprinsippet (høringsnotatet s. 7) underkommuniseres at samvirket i styringen av kirken vil endres med de endringene som foreslås. Det gjelder både endringene i biskopens ledelsesfunksjon, fra “den øverste leder av prestatjenesten i bispedømmet”, til “den øverste pastorale lederen i bispedømmet”, og forslaget om å stryke biskopens funksjon med “den nødvendige samordning med de kirkelige rådernes virksomhet”, samt tilsvarende forslag for prestene i menighetsrådene i høringen om regulering av styringstjenesta mv.

Forslagene i høringsnotatet bidrar også til å svekke den episkopale dimensjonen ved kirkestyret. I stedet for en balanse mellom den synodale og den episkopale dimensjonen i kirkestyret, innordnes nå det episkopale under det synodale i langt større utstrekning enn nødvendig. Selv om synoden, Kirkemøtet, er det øverste representative organet i Den norske kirke, kan Kirkemøtet velge – som i dag - å gi den episkopale linjen et selvstendig ansvar i kirkestyret, som skal utøves i samvirke med de valgte medlemmene i rådene. Dette kan gjelde at biskopene som tilsyn kan gi de valgte rådene bindende pålegg i saker som gjelder lojalitetsforpliktelsen mot Den norske kirkes læregrunnlag. Høringsdokumentet legger jo også ansvaret for læren og for enheten i kirken til biskopene. Men hensynet til læren ivaretas også i det løpende arbeidet i samvirket

mellom tjenesten med Ord og sakrament og de valgte representantene i rådene, Forpliktelsen til å samordne prestedtjenesten (som tjenesten med Ord og sakrament, særlig gudstjenester og kirkelige handlinger) med rådenes virksomhet, ivaretar den episkopale linjen i kirkestyret, hvor den særlige tjenesten med Ord og sakrament følges opp ledelsesmessig og i prioritering og ressursbruk. Biskopens forordning av gudstjenester inngår i denne ledelses- og prioriteringslinjen, og er et inngripende redskap som får konsekvenser for lokal prioritering og ressursbruk, og gjør det nødvendig med samordning mellom prestedtjenesten og rådenes virksomhet også i soknet.

Det er ut fra dette ikke uviktig at ledelsen av prestedtjenesten ligger hos biskopen som forpliktet på evangeliet som kirkens grunnoppgave, og at ledelsen av prestedtjenesten har forpliktelse, mandat og kompetanse til å ha hensynet til evangeliet som overordnet horisont for prioritering.

Svaralternativene *ja/nei/ingen mening* på høringsspørsmålene er ikke tilstrekkelig for å gi uttrykk for sammensatte oppfatninger, hvor en kan være enig i deler av spørsmålet, men ikke i andre deler av det, og hvor en evt. gir betinget tilslutning. Dersom høringsoppsummeringen bare teller ja/nei/ingen mening og regner prosenter, vil ikke det gi et riktig bilde av høringsinstansenes oppfatninger. Der Presteforeningen ikke entydig kan svare ja eller nei på høringsspørsmålet, har vi etter avtale med Kirkerådets administrasjon krysset av for «ingen mening», og ytret vår oppfatning under «merknad». Høringssvaret er også utformet som et pdf-dokument som oversendes Kirkerådet pr. epost.

### **Høringsspørsmål – skjema fra Kirkerådet**

#### **1. Støtter du/dere forslaget om å flytte § 1 i tjenesteordning for biskoper, som beskriver innholdet i tilsynet, inn i kirkeordningen?**

Ja

Presteforeningen støtter at § 1 i tjenesteordning for biskoper tas inn i kirkeordning for Den norske kirke, men ønsker at bestemmelsen fortsatt blir stående i sin helhet i tjenesteordning for biskoper, som uttrykk for biskoptjenestens grunnleggende funksjon.

**2. Støtter du/dere forslaget om at det ikke bør stå i bestemmelsen at biskopen kan gi bindende pålegg til valgte råd?**

Nei

Presteforeningen støtter Bispemøtets forslag til formulering: «*Biskopen kan gi skriftlig bindende pålegg til kirkelige råd i saker som berører rådenes lojalitet til Den norske kirkes læregrunnlag, jf. Kirkeordningens § 37*».

**3. Støtter du/dere å flytte arbeidsgivers styringsrett over prestene fra biskopen til bispedømmerådet v/stiftsdirektøren?**

Nei.

Høringsnotatet følger ikke Kirkemøtets formulering om «biskopens tilsyn og ledelse», men hevder at «*tilsynet er den form for ledelse som biskopen utøver, og at det dermed ikke er noen vesentlig distinksjon mellom biskopens tilsyn og biskopens ledelse*» (s. 3). Det bidrar ikke slik det konkretiseres til at ledelsen tydeliggjøres. Det som tydeliggjøres er snarere at biskopen blir avhengig av stiftsdirektøren og prosten for å kunne lede.

En av føringene fra Kirkemøtet (10/22) er at «*Biskopens tilsyn skal styrkes og ledelsen tydeliggjøres, uten at biskopen skal utøve arbeidsgivers styringsrett på samme måte som i dag*». Høringsnotatet forstår dette som at biskopen ikke i det hele tatt skal være arbeidsgiver, og at biskopens arbeidsgiverfunksjoner flyttes til stiftsdirektør.

Presteforeningen ser ikke hvorfor flytting av arbeidsgiveransvaret for prestene er en nødvendig følge av Kirkemøtets formulering. Det kan også innebære å presisere hvilke arbeidsgiverfunksjoner biskopen (fortsatt) ivaretar. Allerede i dag er arbeidsgiverfunksjoner distribuert mellom rådet, tilsettingsutvalget, biskopen og prosten. Biskopens arbeidsgiverfunksjoner er i stor grad delegert til stiftsdirektør og prost, men det er ikke likegyldig for sammenhengen i ledelsen av prestedtjenesten hvor det hovedansvaret ligger. Følgen av å legge arbeidsgiveransvar til stiftsdirektør, fører til en rekke bestemmelser hvor stiftsdirektør må samrå med biskop i utøvelsen av arbeidsgiveransvaret. Dette vil gjelde for eksempel etter- og videreutdanning, og i personalsaker som ikke klart faller inn under tilsynet. Det skaper ikke større tydelighet og

ryddighet enn dagens ordning hvor biskopen har ansvaret, og kan delegere det til stiftsdirektør.

Forankring og distribuering av arbeidsgiverfunksjoner bidrar til å forme organisasjoner på grasrotplan og gi dem retning. Den enkelte organisasjonens mandat legger føringer for hva som er god utøvelse av arbeidsgiveransvaret. Det foreliggende forslaget synes ikke å sikre en sammenheng mellom prestatetjenestens mandat og ledelsen av prestatetjenesten ut fra dette mandatet. Prestenes mandat er å forkynne evangeliet og forvalte sakramentene for at mennesker skal komme til tro (se vigslingsliturgi, tjenesteordning og CA 5 jf. Mt.28:19-20; Lk.24:48; Mk.24:15; Jh.20:22-23). Hvis prestenes mandat er å forkynne evangeliet så tilsier det at kunnskap om evangeliet og kirkens tro, og personlig forpliktelse på disse hos den som leder prestatetjeneste, vil bidra til å kvalitetssikre utøvelsen av ledelse og av arbeidsgiveransvaret iht. denne spesifikke tjenestens mandat og kirkens trosgrunnlag. Biskopens teologiske utdanning sikrer dem kunnskap om evangeliet og kirkens tro, og biskopens livslange vigslingsløfte sikrer at vedkommende er personlig forpliktet på å ivareta det samme. Til sammen sikrer dette at styringen av prestatetjenesten utøves i lys av evangeliet og troen. Det er avgjørende for kirkens liv på grasrotplan, og særlig viktig i en tid preget av utfordrende prioriteringer. Stiftsdirektøren besitter administrativ kompetanse som er nødvendig i enhver utøvelse av arbeidsgiveransvaret, men en direktør er ikke sikret samme fagkompetanse på tjenestens mandat og kirkens tro, og har heller ikke samme krav til livslang forpliktelse på det samme, og vil derfor ikke kunne kvalitetssikre sammenhengen mellom kirkens mandat og måten arbeidsgiveransvaret for prestene forvaltes på.

Det foreslås i høringsnotatet å ta inn en bestemmelse om at *«Biskopen er den øverste pastorale lederen i bispedømmet og utøver på dette grunnlaget strategisk og åndelig ledelse»* (denne bestemmelsen er foreslått s. 29, nederst, men er falt ut i den avsluttende gjengivelsen av Tjenesteordning for biskoper med forslag til endringer, s. 34 og følgende).

Forholdet mellom bispedømmerådet som strategisk lederorgan og biskopens strategiske og åndelige ledelse framstår uavklart. Skal biskopen ha et selvstendig mandat for strategisk ledelse, eller er biskopens strategiske ledelse en del av utøvelsen

av bispedømmerådets strategiske ledelse, ut fra biskopens plass i bispedømmerådet? I dag framstår biskopens ledelse både som en selvstendig fullmakt gitt i vigslingen til tjeneste som biskop, og som en ledelse ut fra biskopens plass i Bispedømmerådet. I dagens tjenesteordning heter det at biskopen «*sørger for den nødvendige samordning med de kirkelige rådenes virksomhet*». Dersom biskopens ledelsesmandat ikke bare utgår fra bispedømmerådet, er det nødvendig å videreføre bestemmelsen om samordning.

Kirkemøtekomiteen (KM 10/22) sier følgende (merknad 26):

*Komiteen legger vekt på at biskopen må ha tilstrekkelige virkemidler i tilsynet.*

*Tilsynet med alle ansatte og råd bør styrkes, for eksempel gjennom biskopens rolle i etter- og videreutdanning, ved at biskopen får en tydeligere rolle i tilsettinger, og ved klare forpliktelser for den enkelte ansatte og ev. arbeidsgivere til å følge opp bindende pålegg, veiledning og andre konkrete utslag av tilsynet.*

Presteforeningen kan ikke se at forslagene i høringsnotatet gir biskopen «*tilstrekkelige virkemidler i tilsynet*», men mener heller at biskopens virkemidler i forhold til prestene og prosten svekkes med de forslagene som ligger. At biskopen kan få noen nye virkemidler i tilsynet med andre kirkefaglige ansatte knyttet til fagsamlinger (jf. svar på spørsmål 5), og evt. ved å kunne gi bindende pålegg til rådene i saker som gjelder lojaliteten til Den norske kirkes lære (jf. svar på spørsmål 2), er positivt.

Det er vanskelig å se at biskopens rolle ved tilsettinger styrkes vesentlig ved å innføre en påtegningsmulighet som den foreslåtte (jf. svar på spørsmål 6).

**4. Støtter du/dere forslaget om at prosten fortsatt skal være biskopens medhjelper og kunne ivareta tilsynsoppgaver på vegne av biskopen, samtidig som prosten fortsatt ivaretar arbeidsgivers styringsrett over prestene lokalt?**

Ja og nei.

Dette må ses i sammenheng med svar på spørsmål 3. Hvis biskopen beholder arbeidsgivermyndighet over prestene, er det ikke nødvendig med endringer her. I dagens ordning ivaretar prosten i liten grad tilsynsoppgaver på vegne av biskopen. Det er

ledelsen av prestedtjenesten som kan delegeres, samt to svært avgrensede deler av tilsynsoppgaven.

Presteforeningen mener forslagene i høringsnotatet bidrar til overbelastning av prosterollen, og at problemene man søker å løse ved å flytte arbeidsgiveransvaret fra biskopen til rådet ved stiftsdirektør gjenoppstår på neste nivå når prosten skal ivareta både større deler av arbeidsgiveransvaret og tilsynslinjen fra biskopen. Presteforeningen viser til at det mange steder er rekrutteringsutfordringer til prostetjenesten. En prosterolle hvor prosten får hovedansvaret for samordning mellom prestedtjeneste og råd, og forhandling av arbeidsgiveransvar, tilsyn og ledelse både oppad og nedad, vil bli en rolle i større krysspress, noe som neppe er rekrutterende til prostefunksjonen.

*Delegasjon av tilsyn* til prosten er noe nytt. Dette reflekteres det ikke over i høringsnotatet. Tilsynet kan i dag i svært begrenset grad delegeres. Det innføres nå delegasjon av *tilsyn* fra biskop til prost. Fra å være biskopens «*Medhjelper i utøvelsen av sin [biskopens] gjerning*», blir bestemmelsen «*i utøvelsen av biskopens tilsyn*» (uthevet her). Biskopen skal ikke lenger være «prostens nærmeste overordnede». Biskopen har ikke kunnet delegere myndighet etter tjenesteordningens § 1 (tilsynet) til prosten, kun funksjoner i *ledelsen* av prestedtjenesten i bispedømme etter tjenesteordningen § 2, samt avgrensede funksjoner etter § 10 første ledd (Samtykke til prester i Dnk til å utføre kirkelige handlinger og gudstjenester i et prosti hvor en ikke er tilsatt) og § 11 (Gi representanter for andre kristen trossamfunn tillatelse til å preke...).

Prostene har altså ikke tidligere vært omtalt som biskopens medhjelpere i *tilsynet*, og *tilsynet* med menighetsprestene har ikke vært delegert til prost, bare ledelsen.

Om den kirkefaglige ledelsen ved prosten sier Kirkemøtet (10/22):

*e. Den daglige ledelsen skal gjennomgående være todelt, og kirkefaglig og administrativ leder skal være sidestilt. ... Det må blant annet utredes hvordan prostens kirkefaglige ledelse utøves i samarbeid med biskopen, fellesrådet og i forhold til kirkefaglig ledelse i soknet.*

Her forutsettes en kirkefaglig ledelseslinje mellom prost, biskop, fellesråd og sokn. Det står «*prostens kirkefaglige ledelse utøves i samarbeid med biskopen*», ikke «*under tilsyn av biskopen*», noe som etter Presteforeningens syn impliserer at også biskopen *leder* ut

over å ha *tilsyn*. Dette ivaretas bedre med dagens tjenesteordninger, hvor biskopens ledelsesoppgaver etter tjenesteordning for biskoper § 2 kan delegeres til prosten, og dermed forutsetter et samarbeid mellom prost og biskop om utøvelsen av disse ledelsesoppgavene.

Behovet for *samordning* mellom prestatjenesten og rådenes virksomhet begrenser seg ikke til prostnivået. Det er behov både på bispedømme- og soknenivå. På *bispedømmenivå* vil biskopens gudstjenesteforordning måtte samordnes med bispedømmerådets planer og prioriteringer i bispedømmerådets budsjettarbeid. På *soknenivå* vil det være behov for å samordne gudstjenester og kirkelige handlinger med menighetsrådets planer og prioriteringer. Gudstjenester og kirkelige handlinger vil her binde opp store deler av presteressursen, men også kirkemusiker og kirketjener, og dermed en stor del av personalressursene fellesrådet stiller til disposisjon for i soknet.

Behovet for samledelse er i praksis størst hos de som arbeider sammen til daglig i soknene. Her vil det variere om samhandlingsenheten for de ansatte er et enkelt sokn, eller flere sokn i en kommune/et fellesrådsområde. Mange steder er det en ledende sokneprest for prester i flere sokn i en kommune/et fellesrådsområde, eller i en del av et prosti i store kommuner. Her vil prostiet være en for stor samhandlingsenhet og samledelsesenhet, mens det enkelte sokn vil være en for liten enhet. Da trengs det også samordning mellom flere sokn, og samledelse for flere sokn.

## **5. Støtter du/dere forslaget om å styrke biskopens rolle i kompetanseutvikling for alle kirkefaglig ansatte?**

Ja/nei.

Presteforeningen deler intensjonen bak forslaget, men ser ikke at det som konkret foreslås vil innebære en slik styrking.

Forslaget vil svekke biskopens rolle i kompetanseutvikling for prestene dersom arbeidsgiveransvaret flyttes fra biskopene. Høringsnotatet viser til at etter- og videreutdanning er arbeidsgivers ansvar. Dette ivaretas i dag av biskopene og Bispemøtet for prestene i rDnk. Dersom arbeidsgiveransvaret flyttes, mister biskopen ledelsesverktøy knyttet til etter- og videreutdanning for prestene. Selv om biskopen



skulle få fullmakt til å innkalle alle vigslede/ansatte til fagsamlinger, er biskopen avhengig av at arbeidsgiver legger til rette for det og avgir økonomi til det.

Biskopens rolle vil med forslagene ikke styrkes vesentlig for de andre faggruppene, når ansvaret fortsatt ligger på deres arbeidsgivere.

Det man kan oppnå ved det foreslåtte, og som Presteforeningen støtter, er at alle kirkefaglige ansatte får mulighet til å delta i fagsamlinger biskopen kan innkalle til. At denne muligheten blir reell, avhenger av at biskopen får stilt de nødvendige budsjettmidler til disposisjon både når det gjelder prestene og de øvrige kirkefaglige ansatte.

Styrking av tilsynet med diakoner, kateketer og menighetspedagoger og kirkemusikere kan gjøres uten at det gjøres endringer i biskopens arbeidsgiveransvar for prestene, ved fagsamlinger og tilsynssamlinger.

#### **6. Støtter du/dere forslaget om å styrke biskopens rolle ved tilsetting i alle stillinger som det vigsles til?**

Ja/nei

Presteforeningen mener påtegning fra biskopen bør skje ved oversendelse av alle søknadene før utvelgelsesprosessen igangsettes, slik det i dag praktiseres ved tilsetting av menighetsprester. Hvorvidt tilsvarende ordninger kan utformes ved tilsettinger i fellesrådene, bør utredes nærmere, både når det gjelder saksbehandlingsregler, personvern og informasjonsutveksling om søkerne.

#### **7. Støtter du/dere forslaget om at det bør opprettes saksbehandlingsregler i tilknytning til vigselssamtalen?**

Ja.

Presteforeningen mener rettssikkerheten for kandidater som søker vigsel må styrkes, og støtter derfor innføring av slike saksbehandlingsregler. Særlig er det nødvendig å etablere en klageadgang ved avslag på vigsel. Dette har Presteforeningen lenge etterspurt.

#### **Andre merknader**

## **Forslaget til endring i kirkeordningen § 39**

Det foreslås å gjøre endring i Kirkeordningen § 39 som i dag handler om «Prestenes, prostenes og biskopenes tjeneste», til at den skal handle om «Vigslede medarbeideres tjeneste». Det impliserer en uutredet problemstilling som berører trossamfunnsloven. Bestemmelsens andre ledd speiler i dag ordlyden i trossamfunnsloven § 16 andre ledd. Problemstillingen har blant annet å gjøre med at ordet «ordinasjon» brukes i trossamfunnsloven.

*Dagens regel i kirkeordningen og forslag til endringer – endringer markert med gjennomstreking av det som foreslås tatt ut, og understrekning av det som foreslås tatt inn.*

### **§ 39. Prestenes, prostenes og biskopenes tjeneste**

*Ingen kan ~~tilsettes som prest eller ordineres~~ vigsles til prestatjeneste tjeneste som prest, diakon, kantor eller kateket i Den norske kirke uten å ha de kvalifikasjoner som fastsettes av Kirkemøtet.*

*All ~~prestatjeneste~~ vigslet tjeneste skal organiseres slik at ~~prestene~~ den vigslede kan utøve sin tjeneste i samsvar med ~~ordinasjonens~~ vigslingens forutsetninger og forpliktelser.*

*Prest Vigslet medarbeider som gjør seg skyldig i grovt pliktbrudd eller annet vesentlig brudd på ~~ordinasjonsforpliktelsen~~ vigslingsforpliktelsen, kan fratras retten til å utføre ~~prestatjeneste~~ vigslet tjeneste etter nærmere regler om saksbehandling og klageadgang fastsatt av Kirkemøtet.*

*Kirkemøtet fastsetter tjenesteordning og gir nærmere regler om vilkår mv. for ~~prester, proster og biskoper~~ vigslede medarbeidere.*

Forslaget til endring har bare øye for hensikten om å likebehandle de vigslede tjenestene mer. Dermed fjernes bestemmelsen i kirkeordningen om at ingen kan tilsettes som prest uten de kvalifikasjoner som fastsettes av Kirkemøtet. Den vil med den foreslåtte ordlyden bare gjelde vigsling. Åpner det for at man også som prest kan tilsettes uten KMs kvalifikasjoner og uten vigsling, slik det er for de tre andre kategoriene vigslede? Det er

ikke drøftet i høringsnotatet. Det er ikke foreslått endringer i *tjenesteordning for menighetsprester § 5* hvor det står

*Person som tilsettes i prestestilling uten tidligere å være ordinert, kan ikke tiltre stillingen før ordinasjon er skjedd etter forordnet liturgi. Formaning og løftet i ordinasjonsliturgien er bestemmende for prestens tjeneste og livsførsel. For person i prest under utdanning-stilling gjelder kravet om vigsling fra det tidspunkt utdanningen er fullført.*

Selv om endringen av § 39 i kirkeloven dermed ikke får umiddelbar virkning i den antydde retningen, svekkes bestemmelsen ved at den nå bare gjelder på et lavere regeltrinn. Når vigslingsliturgi er i endring, og det antydes at systemet med tjenesteordninger skal endres, skaper bortfallet av denne bestemmelsen i kirkeordningen usikkerhet omkring en viktig og grunnleggende rammebetingelse for prestatjenesten, og om kirkens vilje til å verdsette teologiske kvalifikasjoner som grunnleggende for prestatjenesten.

Bestemmelsens andre ledd speiler direkte en formulering i *trossamfunnsloven § 16 andre ledd*:

***§ 16. Prestenes og biskopenes tjeneste***

*Hvert sokn skal være betjent av prest og hvert bispedømme av biskop.*

*All prestatjeneste skal organiseres slik at prestene kan utøve sin tjeneste i samsvar med ordinasjonens forutsetninger og forpliktelser.*

Her står det *ordinasjonens* forutsetninger og forpliktelser, og bestemmelsen er avgrenset til prestatjeneste. Hvilke følger får det hvis kirkeordningens ordlyd endres, uten tilsvarende endring i trossamfunnsloven? Nå tilsvarer disse to bestemmelsene hverandre. En viktig funksjon av bestemmelsen i trossamfunnsloven er at den gjør ordinasjonsforpliktelsen for prestene gjeldende (og dermed også biskopens tilsyn) også når de gjør tjeneste utenfor Den norske kirke, for eksempel som prester ansatt i samfunnsinstitusjoner som sykehus og forsvaret. Hvilke konsekvenser forslaget til endring i kirkeordningen § 39 har for dette, er ikke berørt i saksutredningen i høringsnotatet.

For det tredje: I forslaget forsvinner både ledelses- og tilsynslinjen prest, prost, biskop. Forholdet mellom vigslede kateketer, diakoner og kantorer, og ikke-vigslede utøvere av undervisningstjeneste, diakoni og kirkemusikk tematiseres ikke.

Oslo 13.11.2024



Eva Klokkerud